

„Hvad var det for en Mand?“

„Det var en Dækspassager. Han var fra Horsens. Det var nok gaaet ham forkert i Verden, sa' de. Vi saa ikke andet af ham end hans Hat; og han har ikke ladet høre fra sig siden. Saa han er nok gaaet i Makrellerne.“

Per tog uvilkaarligt Øjnene til sig, sagde derpaa Godnat og søgte ned under Dækket.

I et Par Timer laa han nede i den beklumrede Salon mellem en Samling prustende og stønnende Mennesker og kunde ikke falde i Søvn. Tankerne vilde ikke hvile. Han følte, at der i denne Nat fuldbyrdedes en længe forberedt aandelig Fødsel i ham. Det var, som om der i Mulm og Taage var ved at oplade sig en ny Verden for ham, hvortil han endnu kun daarligt kunde skimte Vejen. Hvad der laa bag ham, svandt hen i Intethed. I en gammel værkbruden Præstekones Lignelse havde der aabenbaret sig for ham en Kraft, mod hvilken selv en Cæsars Vælde nu syntes ham fattig og ringe, — en Kraft og Storhed i Lidelsen, i Forsagelse, i Opofrelse.

Han laae med Hænderne bag Hovedet og saae med vidtaabne Øjne ud i Halvmørket under en angstfuld Forudfølelse af de Sjælekampe, der forestod ham. Alligevel var han ikke nedslaaet. Til sin egen Forundring misundte han slet ikke de Mennesker, der laa rundt om ham og prustede og snorkede under Virkningen af en rolig Samvittigheds Sovedrik. Der var i hans vaagnende Anger og Smerte noget af det samme underfuldt betagende som i en fødende Kvindes Veer, der bebuder, at et nyt Liv er i Frembrud med nye Forhaabninger og nye Forjættelser.